

ON THE INADVISABILITY OF FOLLOWING ADVICE.

¹I was pacing the Euston platform late one winter's night, waiting for the last train to Watford, when I noticed a man cursing an automatic machine. Twice he shook his fist at it. I expected every moment to see him strike it. Naturally curious, I drew near softly. I wanted to catch what he was saying. However, he heard my approaching footsteps, and turned on me. „Are you the man,” said he, „who was here just now?”

„Just where?” I replied. I had been pacing up and down the platform for about five minutes.

„Why here, where we are standing,” he snapped out. „Where do you think ‚here’ is – over there?” He seemed irritable.

„I may have passed this spot, if that is what you mean,” I replied. I spoke with studied politeness; my idea was ²to rebuke his rudeness.

„I mean,” he answered, „are you the man that spoke to me, just a minute ago?”

„I am not that man,” I said; „good night.”

„Are you sure?” he persisted.

„One is not likely to forget talking to you,” I retorted.

His tone had been most offensive. „I beg your pardon,” he replied grudgingly. „I thought you looked like the man who spoke to me a minute or so ago.”

³I felt mollified; he was the only other man on the platform, and I had a quarter of an hour to wait. „No, it certainly wasn't me,” I returned. „Why, did you want him?”

„Yes, I did,” he answered. „I put a penny in the slot here,” he continued, feeling apparently the need of unburdening himself; „I wanted a box of matches. I couldn't get anything out, and I was shaking the machine, and swearing at it, as one does, when there

O TOM, ŽE NENÍ RADNO UPOSLECHNOUT RADY

¹Procházel jsem se jednoho pozdního zimního večera po nástupišti v Euston a čekal jsem na poslední vlak do Watfordu, když jsem si všiml muže, který nadával automatu. Dvakrát na něj zahrozil pěstí. Čekal jsem, že do něj každou chvíli udeří. Byl jsem přirozeně zvědavý a potichu jsem se přiblížil. Chtěl jsem zachytit, co říká. Ale uslyšel mé blížící se kroky a obrátil se ke mně. „Jste vy ten člověk,” řekl, „co tady teď byl?”

„Kde tady?” odpověděl jsem. Procházel jsem se tam a zpátky po nástupišti už asi pět minut.

„No tady, co stojíme,” vyjel. „Kde si myslíte, že je ‚tady’ – támhle?” Vypadal podrážděně.

„Možná jsem to místo míjel, pokud máte na mysli tohle,” odpověděl jsem. Mluvil jsem s vypočítanou zdvořilostí; chtěl jsem mu tím ²vytknout jeho hrubost.

„Mám na mysli,” odpověděl, „jestli jste ten člověk, co se mnou před chvílkou mluvil?”

„To nejsem,” řekl jsem. „Dobrou noc.”

„Jste si jistý?” naléhal.

„Je dost nepravděpodobné, že by na rozhovor s vámi člověk zapomněl,” odsekl jsem.

Jeho tón byl hluboce urážlivý. „Omlouvám se,” odpověděl neochotně. „Měl jsem dojem, že vypadáte jako ten člověk, co se mnou mluvil asi tak před minutou.”

³Obměkčil mě; byl to jediný další člověk na peróně a měl jsem ještě před sebou čtvrthodinové čekání. „Ne, to jsem určitě nebyl já,” opáčil jsem. „Proč, potřebujete ho?”

„Ano, potřebuji,” odpověděl. „Strčil jsem penci tady do toho otvoru,” pokračoval, protože si zřejmě potřeboval ulevit. „Chtěl jsem krabičku sirek. Nemohl jsem z něj nic dostat a třásl jsem tím